

pis odpovídá objektivní pravdě, plyne již z úvahy, že obchodní rejstřík jest ovládnut zásadou pravdivosti a to i při zápisech významu pouze deklarativního. Má-li tedy rejstříkový soud pochybnosti o správnosti ohlášené skutečnosti, nemůže mu býti bráněno, aby nekonal potřebná šetření, zejména aby si nevyžádal doklady (§ 2 č. 5 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.). Bude ovšem vždy otázkou konkrétního případu, jak dalece má rejstříkový soud tohoto práva použití, — pokud mu přezkoumání není uloženo přímo za povinnost — by zbytečnou úzkostlivostí nebyl zápis oddalován.

Pokud dovolací stížnost sledává postup nižších soudů nesprávným, poukazuje k předpisům obchodního zákona o prokře vůbec, pak k předpisům o zřízení prokury při veřejné společnosti (čl. 104 a 118 obch. z.), pokud se týče k ustanovení § 28 zák. o společnostech s ruč. obm., nelze jejímu právnímu názoru přisvědčiti.

Nejde o otázku působnosti prokury v poměru vnitřním neb na venek, nýbrž o to, zda vždy a v každém případě jest prokuru zapsati, i když soud má před zápisem, o němž jest rozhodnuto, pochybnosti o udělení prokury vůbec. A že pochybnosti v souzeném případě rejstříkový soud měl, plyne již z toho, že učinil zápis závislým na předložení opisu protokolu o schůzi představenstva vzhledem k předpisům §§ 22, 26 a 27 stanov, pojednávajících o usnášení se správní rady (představenstva) a platných také pro udělení prokury.

Není důvodu, proč by neměla platiti obecná zásada o zkušebním právu rejstříkového soudu právě při opovědi prokury k zápisu do obchodního rejstříku.

V opovědi se praví, že správní rada udělila prokuru Věře Bové. Žádá-li rejstříkový soud, aby tato okolnost, totiž že správní rada prokuru skutečně udělila, byla doložena, nelze mu vytýkati, že tím zřejmě porušil zákon. Správní rada jako taková mohla uděliti prokuru usnesením, k němuž však mohlo dojiti jen způsobem vyznačeným v stanovách.

Tomu neodporuje ani výklad komentáře Staub Piskova při čl. 234 obch. z. (§ 12 a 16), k němuž dovolací stížnost poukazuje, neboť i tam se předpokládá, že prokuru udělilo představenstvo, tedy zase, že došlo k usnesení představenstva. To pokládá komentář za postačitelé i kdyby snad podle stanov bylo třeba ještě nějakého dalšího opatření na příklad schválení dozorcí radou, anebo kdyby stanovy o zřízení prokury neměly žádného předpisu, neb výslovně jej zakazovaly.

Dovolací stížnost není v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna a nemohlo jí býti vyhověno. —r.

(Majitel ochranné známky není výlučně oprávněn užívatí známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučně jeho právo vztahuje se jen na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použiti téže známky a pojatí ji dokonce i do znění firmy k bližšímu označení zboží, ovšem jestli v době povolení zápisu firmy žádná jiná již se stejným dodatkem v obchodním rejstříku zapsána není.)

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. dubna 1930 RI 900/29. Vrchní soud v Praze R IV 446/29. Krajský soud obchodní v Praze Firm 9616/29.)

Firma »Solo«, spojené akciové sirkárny a lučební továrny navrhla výmaz firmy »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, vzhledem na ustanovení čl. 20 obch. z., podle něhož nesmí nová firma užíti k označení svému stejného znění firmy jiné.

Oba nižší soudy návrh zamítly.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Jak již nižší soudy dovodily, byla firma »Solo«, chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm. v Praze, zapsána do obchodního rejstříku již v roce 1920. Nelze tedy tvrditi, že by společnost tato používala firmy ji nepřislušející, a šlo by jen o to, zda firma tato nebyla snad protizákonně utvořena a z toho důvodu společnosti nepřislušela.

Podle § 5 zákona ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. musí býti firma vzata z předmětu podniku nebo obsahovati jména všech společníků neb aspoň jednoho z nich s nezbytným dodatkem »společnost s r. o.«. Tomuto požadavku firma úplně vyhovuje, vyznačujíc zejména slovy »chemické továrny na pryž a ba-

revné tužky« předmět podniku velmi výrazně. Dodatek »Solo« jest právě jen dodatkem sloužícím k bližšímu označení závodu ve smyslu čl. 16 obch. z. Nejvyšší soud nevyslovil, že by u společnosti s r. ob. byl takový dodatek přípustný jen tehdy, má-li ten který majitel firmy tento dodatek chráněn jako známku, nýbrž prohlásil jen ochrannou známku za přípustný dodatek. Tak zejména v rozhodnutí č. 2636 sb. n. s., jehož se dovolatelka dovolává. Ani rozhodnutí R II 9/28 nedopadá, neboť tam šlo o změnu dosavadní firmy mimo jiné přibráním dodatku »Alko«, který byl již součástí firmy jiného podnikatele, jenž slovo »Alko« měl chráněno jako známku, při čemž předmět obou podniků byl v podstatě týž. Také v rozhodnutí č. 8265 sb. n. s. se jen zdůrazňuje, že firemním dodatkem může býti také slovní ochranná známka.

Dodatek »Solo« sám o sobě není závadným, poněvadž jest indifferenčním a v době vzniku firmy (roku 1920) nebyl ani šálivým, poněvadž té doby, jak ze spisů patrné, v rejstříku obchodního soudu v Praze žádná firma s dodatkem »Solo« zapsána nebyla. Tehdy stěžovala si do povolení zápisu té firmy akc. společnost »Solo« ve Vídni bez výsledku.

Stěžovatelka předložila vysvědčení ministerstva obchodu z 18. prosince 1929 č. 4113/29, podle něhož firma »Solo« Zündwaren und chemische Fabriken Akt. Ges. ve Vídni má u obchodní a živnostenské komory v Praze zapsanu řadu ochranných známek vykazujících slovo »Solo«, z nichž některé spadají svým původem sice do doby před zápisem firmy »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. ob. do obchodního rejstříku, ale z nichž žádná nekryje druh zboží vyráběného touto společností, totiž »pryže a barevné tužky«, zejména ani známka č. 24906 zapsaná dne 25. února 1924 (původně ve Vídni dne 9. března 1914) pro gumové, rybí a kožené masti.

Ochranná známka jest zvláštní znak, jímž podnikatel opatřuje svoje zboží za tím účelem, aby se lišilo od zboží téhož druhu, které pochází ze závodů jiných podnikatelů (§ 1 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z.). Majitel zapsané ochranné známky není výlučně oprávněn užívatí známky pro zboží všeho druhu, nýbrž výlučně právo vztahuje se pouze na zboží téhož druhu, pro něž byla známka registrována, takže pro zboží jiného druhu může i jiný podnikatel použiti téže známky (§ 7 odst. 1 zák. z r. 1890).

Nemůže býti proto ani závady, aby chráněného slova bylo použito jako firemního dodatku ve firmě jiného podnikatele, jenž vyrábí a do obchodu přivádí zboží jiného druhu. (Srovn. Staub Pisko, dodatek 2 k čl. 27 obch. z.)

Byla tudíž firma »Solo« chemická továrna na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., svého času utvořena po zákonu a nemohou proto stěžovatelé i kdyby bylo zcela nepochybné, že zmíněné již ochranné známky na ně přešly, odpirati společnosti »Solo« chemické továrny na pryž a barevné tužky, společnost s ruč. obm., s hlediska práva firemního, aby nadále používala dosavadní firmy.

Srovnalé usnesení obou nižších soudů nejsou ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy, nejsou ani zmatečná ani proto dovolací stížnost v § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna. —r.

Postoupí-li rodiče svému synu a jeho snoubence svou nemovitost, každému z nich polovici, proti úplatě, pod podmínkou, že ke sňatku skutečně dojde, není tu svatební smlouva, třeba byla v notářském spisu za takovou označena, nýbrž obyčejná smlouva kupní, závislá na splnění podmínky, a proto nelze v případě rozvázání svazku manželského žalovat na zrušení smlouvy té, ani rodiči, kteří nemovitost postoupili, tím méně manželem, jenž není k žalobě takové ani legitimován.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. ledna 1930 Ro I. 708/29. Vrchní soud v Praze Co VII. 29/29. Krajský soud Hradec Král. Ck II. a 643/28.)

První soud zamítl žalobu rozvedeného manžela a jeho rodičů podanou proti rozvedené manželce prvzalobce na zrušení svatební a postupní smlouvy, pro tentokrát, jelikož rozvod manželů není ještě právoplatný, neboť proti rozsudku rozvod povolujcímu jest v běhu dovolání.